

Jeg kan ikke lade være at tænke på – det var længe, før jeg kom i Folketinget, og inden jeg overhovedet havde tænkt, at jeg skulle herind – at den 5. marts 1987 var der en forhandling her i Folketinget, i øvrigt om Thuleanlægget, om ABM-traktaten, hvor hr. Albrechtsen begav sig ud i nogle juridiske fortolkninger af protokol F.

Dengang sagde den daværende udenrigsminister følgende, som jeg synes passer så godt på den måde, hr. Albrechtsen fortolker mine betragtninger om finansiering på, og jeg citerer fra Folketingets forhandlinger 1986-87, 1. samling, sp. 8317:

»Sådan kan det gå, når lægmænd eller det, der i gamle dage med et dengang accepteret udtryk hed fuskere og bønhaser, kastede sig ud i komplicerede juridiske fortolknings spørgsmål.«

Det, vi taler om i dag, er ikke et fortolknings spørgsmål af jura, det er jo rene fakta, men det er lige så galt.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Ja, hr. Jensby må jo undskylde mig, men jeg tolker altså stadig væk hans udtalelser sådan, at det, han siger, er, at hvis der kommer et raket-skjold, så skal Danmark være med, og så skal Danmark også være med til at betale, eventuelt efter den fordeling, som man normalt har i NATO.

Og så kan jeg bekræfte over for hr. Jensby, at daværende udenrigsminister, hr. Uffe Ellemann-Jensen, sagde mange behageligheder under den debat, også om mig. Det husker jeg levende. Og det, vi fik vedtaget dengang, kan jeg så ydermere sige til hr. Jensby, det var jo, at der skal anlægges en streng fortolkning af ABM-traktaten. Det er den gældende danske dagsorden, at der skal anlægges en streng fortolkning.

Og hr. Jensby har fuldstændig ret i, at udenrigsministeren dengang var stærkt irriteret over, at bl.a. undertegnede arbejdede for en sådan streng fortolkning. Det brød hr. Uffe Ellemann-Jensen sig ikke om. Han brød sig i det hele taget ikke om, når Folketinget blandede sig i den udenrigspolitik, som han førte og forsøgte at føre imod Folketingets flertal. Det er da helt korrekt.

Men det er interessant at få disse historiske detaljer frem, fordi vi netop dengang ville vedtage en streng fortolkning. Det kunne den nuværende udenrigsminister med stor fordel repetere, hele dette stof. Jeg har det heroppe, ligesom hr. Jensby har, hvis ministeren...

Anden næstformand (Henning Grove):

Ja, tak. Og så går vi videre i ordførerrækken.

Jann Sjørnsen (KRF):

Ja, så er vi tilbage i 2001.

Kristeligt Folkeparti vil ikke afvise, at der kan opstå en risiko for, at såkaldte slyngelstater vil bruge raketter forsynet med masseødelæggelsesvåben mod USA, dets allierede og »vennerne«.

Det skyldes ikke mindst en stærkt beklagelig spredning af teknologi til fremstilling og fremføring af masseødelæggelsesvåben. Udemokratiske og politisk ustabile lande med en betydelig militær og industriel kapacitet såsom Iran, Irak og Nordkorea må således formodes i dag at have muligheder for at udvikle eller videreudvikle masseødelæggelsesvåben.

Jeg skal ikke her gå nærmere ind på en detaljeret trusselsvurdering af disse tre lande. Men et missilforsvar udgør ikke nødvendigvis det bedste og i hvert fald ikke det eneste middel til at imødegå mulige trusler fra disse lande.

Det må f.eks. undre, at Bushadministrationen efter alt at dømme ikke foreløbig har tænkt sig at udnytte de forhandlingsmuligheder over for Nordkorea, som blev resultatet af Clintonadministrationens og Sydkoreas præsident Kim Dae Jungs målbevidste indsats for at normalisere forholdet mellem Nord- og Sydkorea.

En mere aktiv indsats fra Bushadministrationens side vil efter alt at dømme kunne fremme en sådan normalisering, ja, muligvis fremme en fredsaf tale og en genforening af de to lande. I så fald vil missiltruslen fra Nordkorea være stærkt reduceret og måske endog elimineret.

For Kristeligt Folkeparti er det helt afgørende, at de amerikanske raketforslagsplaner ikke medfører et mere spændt internationalt klima til skade for f.eks. nedrustningsforhandlingerne, og at de ikke medfører splittelse i NATO.

Kristeligt Folkeparti vil derfor klart foretrække en amerikansk sikkerhedspolitisk prioritering, som følger:

For det første en langt mere konsekvent indsats sammen med NATO-parterne, Rusland og Kina i bestræbelserne på at hindre spredning af missilteknologi og kapacitet til udvikling af masseødelæggelsesvåben i overensstemmelse med traktaten om ikkespredning af kernevåben og de generelle nedrustningsforhandlinger i Genève om nedrustning, også vedrørende konventionelle våben.